

handlede udvalg ikke anses for påkrævet i sådanne tilfælde.

Der ses ikke fra kommunal side at være rejst indvending imod, at der ved flytning skal gives tilslutning fra $\frac{2}{3}$ af kommunalbestyrelsens medlemmer i tilflytningskommunen.

Udvalgets spørgsmål 25:

Hvorledes forstås ordene „rimelig grund“ i § 19, stk. 7?

Svar:

Bestemmelsen i lovforslagets § 19, stk. 7, svarer til den gældende lovs § 55, stk. 7.

I en række tilfælde, hvor en pensionist er flyttet til en kommune, for hvilken der gælder et højere grundbeløb, og hvor tilflytningskommunen derefter har bragt bestemmelsen i § 55, stk. 7, i anvendelse, har spørgsmålet, om pensionisten havde rimelig grund til at foretage flytningen, været forelagt socialministeriet til afgørelse.

I sådanne tilfælde har ministeriet efter omstændighederne fundet, at der forelå rimelig grund til flytningen, hvis pensionisten havde børn, der boede i tilflytningskommunen, navnlig hvis pensionisten kunne vente at få ophold eller økonomisk støtte hos disse, eller hvis pensionisten havde behov for pasning på grund af svagelighed og kunne vente sådan pasning hos et af sine børn.

Det er endvidere antaget, at der forelå rimelig grund, hvor pensionisten uden egen skyld stod uden bolig i fraflytningskommunen og ikke havde mulighed for at skaffe sig anden bolig i denne kommune.

Hvor der ikke var godtgjort nogen nødvendighed for bortflytning fra fraflytningskommunen, og hvor pensionisten kun kunne godtgøre en svagere tilknytning til tilflytningskommunen (f. eks. ønsket om at bo i nærheden af fjernere slægtninge), er en rimelig grund ikke antaget at foreligge.

Udvalgets spørgsmål 26:

Vil der ikke i ægtefællers økonomiske vilkår være begrundelse for i § 24 at bevare den hidtidige regel om nedsættelse, jfr. folkeforsikringslovens § 62, stk. 1, 3. punktum?

Svar:

Efter den gældende lovs § 62, stk. 1, 3.

punktum, nedsættes den del af bistands- og plejeydelsen, der svarer til bistands- og plejetillægget, med $\frac{1}{4}$ for hver ægtefælle i tilfælde, hvor begge ægtefæller opfylder betingelserne for at oppebære ydelsen.

Bistands- og plejeydelsen består efter den gældende lovs § 62 af et beløb svarende til $\frac{1}{3}$ af invalidepensionens grundbeløb, hvortil lægges et beløb svarende til enten bistands- eller plejeydelsen. Den omstændighed, at en del af ydelsen efter den gældende lov består i $\frac{1}{3}$ af pensionens grundbeløb, bevirker i sig selv en vis nedsættelse af ydelsen, hvor samlevende ægtefæller begge er berettiget til denne, idet „tredjedelsbeløbet“ for et ægtepar kun udgør $1\frac{1}{2}$ gang tredjedelsbeløbet for en enlig.

En til § 62, stk. 1, 3. punktum, svarende bestemmelse er ikke foreslået i lovforslaget, som på dette punkt bygger på en indstilling i invalideforsikringskommissionens betænkning, side 42, hvorefter bestemmelsen ophæves. Endvidere er bistands- og plejeydelsen i lovforslaget angivet med et enkelt beløb og ikke som tidligere med tillæg af „tredjedelsbeløbet“.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets §§ 4, stk. 3, og 24, var der i invalideforsikringskommissionen enighed om, at der ikke burde finde nedsættelse sted i bistands- og plejetillæg eller bistands- og plejeydelse, hvor to samlevende ægtefæller begge var berettiget til et sådant tillæg eller en sådan ydelse. Dette skyldes, at såvel bistands- og plejetillægget som bistands- og plejeydelsen er anset som vederlag for sådanne særudgifter, som invaliditet af svær grad medfører. Der synes ikke herved at kunne gøres nogen forskel på, om der er tale om „tillæg“ eller „ydelse“.

Ud fra disse synspunkter finder jeg, at spørgsmålet må besvares benægtende.

Udvalgets spørgsmål 27:

Hvordan afgrænses „andre større kommuner, hvis forsørgelsesvæsen ledes af en selvstændig juridisk forvaltning“, jfr. § 27, stk. 2?

Svar:

Bestemmelsen i lovforslagets § 27, stk. 2, svarer til den gældende lovs § 66, stk. 2, der vedrører kommunernes indsendelse af regnskaber over de i et regnskabsår af-